

Brenner János élete

1931-1957

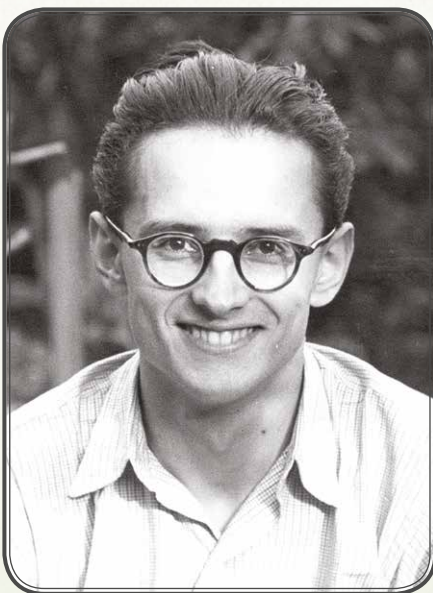
Brenner János Szombathelyen született 1931. december 27-én, a háromgyermekes család második fiúgyermekéként. Később mindhárom fiúból pap lett. János a szombathelyi Püspöki Elemi Iskolában kezdte meg tanulmányait. 1941 őszén a család Pécsre költözött, ahol a Gyakorló Iskolában, majd a Ciszterci Gimnáziumban folytatta tanulmányait. 1946-tól a Szombathelyi Premontrei Gimnázium diákja. Az iskolák államosítása után Zircre megy azzal a szándékkal, hogy belép a szerzetesrendbe. Mint ciszter oblátus érettségizett. A szerzetesek szétszórása után titokban novícius, és egyszerű fogadalmat tesz. Fogadalomtételkor az Anasztáz nevet kapja. Ezután egy évig a budapesti Hittudományi Akadémia civil hallgatója.

Másodéven a Szombathelyi Egyházmegye papnövendékeként az ottani szemináriumban folytatja teológiai tanulmányait. Miután a szemináriumokat 1952-ben felosztatják, a teológiát a Győri Szemináriumban fejezi be.

1955. június 19-én megyéspüspöke pappá szenteli és az újmisést papot káplánként Rábakethelyre küldi. Plébánosa dr. Kozma Ferenc.

Buzgó lelkipásztori munkáját nem jó szemmel nézték azok, akik az 1956-os forradalom leverése után legfőbb ellenségeiket az egyház papjaiban látták. Máig sem tisztázott körülmények között 1957. december 15-én éjjel sürgős betegellátás ürügyén kicsalták plébániai lakásából. A templomban nyakába akasztotta betegellátó tarsolyát, amelyben az Oltárszentséget vitte, és kíséreléssel, aki kihívta a plébániáról, a dombtetőn keresztül vezető gyalogúton elindult Zsida község felé. A két falu között megtámadták és kegyetlen brutalitással, 32 kézzúrással megölték.

János atyát a szombathelyi szalézi templom kriptájában helyezték örök nyugalomra. Sírján újmisést jelmondata olvasható: „Az Isten-szeretőknek minden a javukra válik!” (Róm 8,28) A tisztalelkű, buzgó lelkipásztor vértanúhaláláról hosszú évtizedekig nem volt szabad beszélni, képeit levetették a Győri Szeminárium faláról. Boldoggá avatási eljárása folyamatban van.

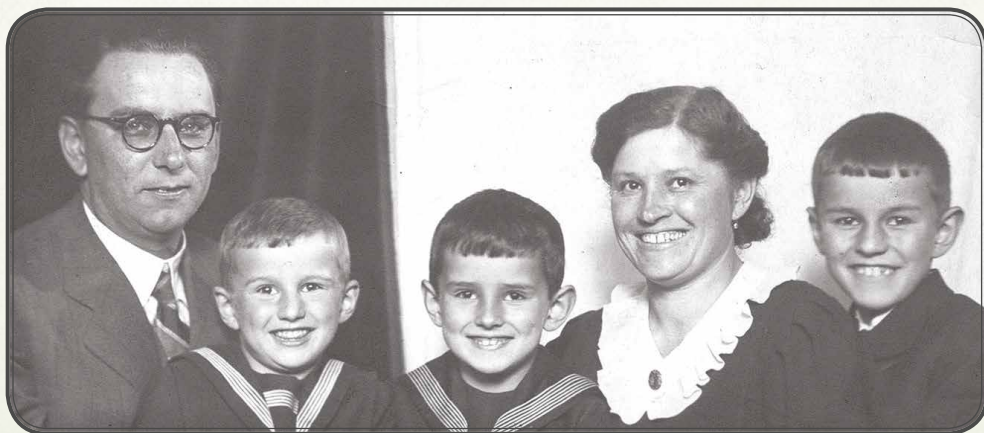

Bátrakként, mint egy jó pásztor

Takács Katalin

Az elmúlt években sok információt, történetet hallhattunk Brenner János atya életéről, munkásságáról és nem utolsósorban tragikus haláláról. Fiatal papként adta életét Krisztusért, vállalva a vértanúságot is. Még ma is sokakat elgondolkodtat ez az áldozatvállalás, mely egy olyan korban történt, amikor az anyagi biztonságért és a pozícióért az emberek képesek voltak átlépni akár erkölcsi határaikat is. A mai kor emberének szinte felfoghatatlan, mit is jelenthetne feláldozni az életét másokért, a hitért. Olyan kérdések merülnek fel bennünk, hogy vajon érdemes-e bárkiért bármit is vállalni, hiszen csak kihasználnak minket, senki nem törődik a másikkal. Ki tudunk-e lépni féltve őrzött komfortzónánkból csak azért, hogy segítségére legyünk egy embertársunknak? Mit ad nekünk egy olyan fiatalember példája, akit nem vonzott az anyagi lét pompája és a szabad életforma csábító ereje?

Ezek a kérdések merültek fel bennem is, amikor drogfüggő fiatalokkal beszélgettem. Munkám révén szenvedélybetegekkel és hozzátartozóikkal foglalkozom. Közösén keressük a kiutat a függőségből, a devianciák okozta társadalmi perifériára szorulásból a családba való visszatéréshez. Mindenféle korcsoporttal és függőséggel találkozom nap mint nap, így többféle sorsot is megismerhetek. Egy szerhasználó fiataloknak tartott csoportfoglalkozás alkalmával arról beszélgettem a jelenlévőkkel, hogy mit jelenthet ma egy fiatalnak a bátorság, az áldozatvállalás. Arra voltam kíváncsi, hogyan vélekednek erről a csoporttagok, milyen párhuzamot tudnak vonni saját életük és Brenner János atya története között. A csoportmunkát értékelve elmondhatom, hogy ezekből a beszélgetésekből, eszmecserékből a legtöbbet én tanultam.

Számukra Brenner János, mint ideális segítő jelenik meg. Érdekes volt azt is megfigyelni, hogy a legtöbben János atya családi hátteréről kérdezgettek. Nagyon fontosnak érezték a meleg, szeretetteljes légkör meglétét a családban, szerintük az áldozathozatal csak ennek megléte révén lehetséges. Közösen fogalmazták meg az összetartozás, a bajba jutott társ felé fordulás jelentőségét is. Egyetértettek abban is, hogy az áldozatvállalás lemondást is jelent. Nekik ez a drog letételét, a rossz baráti társaság megszűntetését jelenti.

Köztudott, hogy Brenner János nagyon szívesen foglalkozott fiatalokkal. A foglalkozás során a tinédzseres és fiatal felnőttek hangot adtak annak, mennyire fontos lenne egy ilyen személy bátorsága, barátsága gyógyulásukban. Alacsony önbecsülésük azt mondatja velük, hogy nincs bennük elég kitartás, merészség szermentessé válni, kapcsolataikat megerősíteni. A bátorság azonban tág fogalom. Brenner János ennek a legszebb példáját mutatta meg nekünk. De vajon mekkora bátorság kell felvállalni – szinte gyerekfejjel – saját problémáinkat, segítséget kérve idegenektől, elhagyatva a drog okozta fájdalmak között?

Hivatás

Pászner Gábor

Ha egy átlagembert megkérdezzük, hogy mi jut eszébe a hivatás szó hallatán, általában az orvosi, a katonai vagy a tűzoltó hivatás merül fel benne. Egy keresztény ember azonban elsőként a papi vagy a szerzetesi hivatásra gondol. Minden embernek megvan a saját, Istentől rendelt hivatása, a kérdés az, hogy ezt felismeri-e? A Magyar Katolikus Lexikon szerint a hivatás tág értelemben az ember mindennapi munkája, feladata, melyet lelkiismerete és erkölcsi hozzáállása szerint tölt be. Szoros értelemben az embert a végső célja elérésében segítő feladatok, szolgálatok, kötelességek összessége. Az ember hivatása az élet-szentségre, az emberek és a világ konkrét szolgálatára szól.

Brenner János ilyen ember volt. Hivatásában az életszentségre törekedett, s szolgált a reábízott embereket mindhalálig. Lelkiségét, hivatástudatát családjából hozta. Apai nagyanyja sokat imádkozott azért, hogy János édesapja, Brenner József pap legyen. Isten útjai azonban kifürkészhetetlenek. A sok imádság meghallgatásra talált, azonban nem úgy, ahogy a nagymama elképzelte. Három fiú unokáját – Brenner József fiait – hívta meg az Úr a papi szolgálatra.

Mint minden ember, életem során én is elgondolkodtam azon, hogy mi is a hivatásom, Isten milyen „pályát” szán nekem. Ezt a döntést nekem sajnos egye-

dül kellett meghoznom, mert nem állt mögöttem egy hívő család, aki imáival segített volna ebben. Bár fiatal éveimben találkoztam olyan papokkal, akik hitelesek voltak előttem és hívogattak a papi életre, azt éreztem, hogy az Úr a családi életet szánja nekem.

Brenner János sokat imádkozott saját hivatásáért, életszentségéért és Isten kegyelméért, hogy hivatását Isten segítségével tudja megélni. Erre a kegyelemre szüksége is volt, hiszen még noviciátusa alatt feloszlatták a szerzetesrendeket, ezért egyházmegyes papnak szentelték fel.

Amikor a párválasztáson gondolkodtam, kerestem életem társát, egy

atyától hallottam a következőt: „Azok közül válassz párt magadnak, akik veled egy sorban áldoznak!” Sokat imádkoztam azért a lányért, akit a Jóisten nekem szánt feleségül. Idén volt a 19. házassági évfordulónk.

Brenner János rövid élete során hivatását a lehető legjobban teljesítette, élte. Áldozatkészsége, emberszeretete, a gyermekek, fiatalok iránti rajongása magával ragadta a híveket. Igazi elkötelezettség, imádságos lelkület, mindig őszinte hivatástudat jellemezte papi életét.

Házasságunkat a Jóisten három fiú és egy leánygyermekkel áldotta meg. Az elmúlt 19 év során a gyermeknevelés, a gyermekszerepet, a házastársi szeretet útját jártuk. Hisszük, hogy gyermekeinket sikerült emberré szeretnünk, s imáink segítik őket hivatásuk megtalálásában. Nincsen szeretet szenvedés és áldozatvállalás nélkül. Ezt a bölcsességet a saját bőrünkön érezzük nap mint nap.

János atya az életét áldozta hivatása teljesítése közben, s ezzel példát adott nekünk, családosoknak is. Nem kell véres áldozatot hoznunk a családjunkban, de meg kell halnunk egymásnak minden nap.

